Het pleintje van Es

Lena Plantinga & Aida de Jong

Waar halen kinderen hun energie vandaan? Stichting Hapkracht zet zich in voor een gezonde lunch en voldoende beweging op Utrechtse basisscholen.

Goed gegeten, lekker bewogen, beter geleerd.

Het pleintje van Es

Lena Plantinga & Aida de Jong

Es werd in de grond gestampt
door zes paar veterschoenen
en één man met een schop in de hand.

Zulke mooie veterschoenen wilde Es ook
dan kon ze mee de schommel op!

Maar Es wortelde onder de tegels,
ze groeide hoger en breder,
hoe verder ze vertakte
hoe steviger haar stam werd.

Ze schoot boven de kinderen uit
en keek toe hoe ze duikelden
en hinkelden.

De kinderen groeiden rode appelwangen
wanten en een sjaal, ze holden om Es heen.

Om dichterbij te komen,
liet Es haar bladeren vallen
tikte de kinderen op hun schouders

en de wind fluisterde
buutvrij.

In de ochtend zag Es voetsporen in de sneeuw
de hoek om verdwijnen, ze hoorde de kinderen spelen
op pleinen verderop.

Het liefste was ze achter hen aangehold
om te zien waar ze naartoe verdwenen.

Met haar bovenste takken reikte Es
al tot de tweede verdieping van de flat.

Ook de kinderen schoten de lucht in,
Es begreep er niks van,

hoe konden kinderen zo groeien
zonder bladeren aan hun takken?

Tegen de avond woekerden ouders over de relingen
ze riepen *eeeeeeeeteeeeeeen!*

Als de wind uit het noorden kwam, rook Es
de pruttelende pannen van nummer veertien.

Kwam de wind uit het zuiden, dan hoorde Es
de familie op nummer tachtig proosten en kraken.

Uit de handen van de vader van nummer tweeënvijftig
groeiden deegwaren en in de kommen van nummer drie
veranderde fruit in moes.

Aan het begin van iedere week
werd een pan soep de trap afgedragen
naar het stilste huisnummer van de flat.

Als de zon hoog bovenin de hemel klom,
verzamelden de kinderen zich bij Es om in haar schaduw
te lummelen en wuiven.

Door alle gezelligheid barste Es
knalgroen open.

s’ Nachts hield het pleintje zijn adem in.

De wortels van Es schoten zo ver en diep
als haar hoogste takken
en kruisten de wortels van de iep om de hoek.

De schietwilg aan het water en de eik aan de weg
vertelden haar over de canadapopulier
die vanaf haar kruin
de hele stad overzag.

Es was hecht met bomen
mijlenver van haar vandaan,
ze deelden suikers,
zuurstof en geheimen.

Tussen de galerijen van de flat
kronkelden wortels
die geluiden doorgaven,
verhalen verbonden,
pannen soep rondbrachten.

De mensen klopten bij elkaar aan
en Es zag ze bloeien.

Toen de bladeren van Es opnieuw roder kleurden,
hingen de kinderen lampjes aan haar takken.

Zo sloot Es een optocht af en alle deuren van de flat
gingen voor haar open.

Als dank deelde Es haar mooiste bladeren uit.

In de avond leek ze net een sterrenhemel

en de kinderen dansten om haar heen
als de lampionnen in de wind.

© Tekst: Lena Plantinga
© Beeld: Aida de Jong
Ontwerp: Liselot Visser

Deze uitgave is tot stand gekomen dankzij een bijdrage van Stichting Het Evert Zoudenbalch Huis en de medewerking van alle partners en vrienden van Stichting Hapkracht.

Eerste druk, november 2026

www.hapkracht.nl

Es bekijkt vanaf haar pleintje de spelende kinderen en de flat. Net als de kinderen is Es constant in beweging; haar blad valt, ze wuift en zwaait, nieuwe knoppen groeien aan. Hoe kan het toch dat kinderen zo snel groeien zonder bladeren aan hun takken? En waar halen ze hun energie vandaan?

HAPKRACHT